

Predavanje 1.

Knjiga studija s ovim završava, počinje *Knjiga predavanja*. Prethodnu studiju nesvjesno sam potpisao 20. travnja, a onda po objavi ustanovio kako je riječ o prvom danu zodijačkog Bika. To me vratilo još jednom na prvi tekst disertacije iz 2008. i poglavlje 3. 6. Utjecaj povijesne geografije na etimologiju toponima – povijesni gradovi i njihovi suvremeni europski eponimi (K14). Jedna od usvojenih zakonitosti, podsjetila me na jedan od parova kojemu je s europske strane eponim talijanski Torino, sjedište keltsko-ligurskog plemena Taurini, pa će i grad nositi među prvima ime *Taurasia*, poslije *Castra Taurinorum* i *Julia Augusta Taurinorum* (moderni Turin). Obrazac po kojemu već uobičajeno pripadnici znanstvenih zajednica izvlače korijene nazivlja gradova čemu sam iskazao nepovjerenje već u knjizi *Ahilej u virovima Vrtoloma* na primjeru Parisa. Stoga takvoj praksi i proturječim apsurdnom usvojenih načela nesviklih na izvrgnutost pojamnoj kritici. Što u nazivu Torina osobito uzbuđuje, i tko stoji s druge strane afroazijskog „konopa“? Pođimo od aktuala gradskog grba.

Što nam se ovdje nadaje? Propnuti, reproduktivno moćan bik, s dosad neviđenih, prvi puta umjesto kula, devet (9) parova **rogova**, što znači ukupno pojedinačno njih 18. Podijelimo li s njihovim brojem stupnjeve kružnice (360), dobit ćemo podjelu na 18 x **20°**. Dvostruka pak vrijednost kuta eneagramska je podjela kružnice na 9 x 40°. Memorirajmo podatak pa idemo na obradu geografske pozicije.

Torino se nalazi na krajnjem zapadu Italije, istočnije od izvora rijeke Po, nekima legendarnog povijesnog *Eridana*. Da se i sam pridružujem tim stajalištima može se dokumentirano očitati iz mapa i teksta studije „Sabratha...“. Koordinate ga definiraju na samoj rijeci na 45°04'45" N i 7°40'34" E. To je pozicija 1° S od slovenske Ljubljane, rimske *Aemone*, za koju se vezuje lokalno i grčka legenda o Argonautima. Navodno je tu između Vrhlike i Ljubljane Jason ubio čudovište koje je evoluiralo u zmaja što je i danas prisutno u gradskom grbu i zastavama. Knjigu *Tajna Apolonova tronošca* napisao sam tim povodom analitički komparirajući antička vrela sa spoznajama do kojih je došao Radoslav Katičić.

Upitajmo se ponajprije, zašto bi se upravo heraldički *kapitalac*, kakav je torinski bik, pojavio na toj poziciji? Možda zbog *Torinskoga platna*? Možda zbog potrage za „drugom stranom konopa“. A možda i svega zajedno? Koliko smo uistinu daleko od istine, koliko je stvarno od Tarsusa udaljeno Ošlje, koliko su daleko Rotonda i torinsko *kristobolje*?

Rotonda i Torinsko platno

Ako se Hanibal, prelazeći Alpe, spustio u Torino, sasvim logično, zaputih se u gorje **Toros** ili **Taurus**. Pod njim, na krajnjem jugoistoku, leži Zaljev Iskenderun i u njemu Elektra (za koju se etimološki vezuje jantar pa time i rijeka *Eridan*). Oba čimbenika elementarna u sastavljanju implementa matrice u realni geografski prostor. Usto i bitna kršćanska determinanta simbola koji će grad Tarsus, istočno od Mersina, staviti u središte biblijskih zbivanja i deskripcija.

„Jona je bio prorok, koji je dobio od Boga zapovijed, da ide u grad Ninivu. Tamo su ljudi živjeli raspušteno i Bog ih je želio potaknuti, da se poprave preko Jone. Ali Jona nije želio u Ninivu, jer je smatrao da ne zaslužuju milost i pobjegao je brodom u Tarsis. Bog je podignuo veliku oluju i mornari su željeli spasiti Jonu i sebe, ali nisu uspjeli. Netko je morao napustiti brod, pa je ždrijeb pao na Jonu, koji je to prihvatio. Smatrao je, da će se time more smiriti, jer se zbog njega i podiglo nevrijeme. Bog je poslao kita, koji je progutao Jonu i držao ga u svom tijelu 3 dana i 3 noći. U Knjizi o Joni piše velika riba, ali u Evandjelju po mateju (Mt 12, 38-41) spominje se Jona i piše, da je boravio u utrobi kita. Jona je od Boga tražio oprost, koji mu je oprostio i zapovjedio kitu, da ga izbaci na kopno. Jona je krenuo u Ninivu i propovijedao. Ninivljanima je rečeno, da su bili toliko zlobni da će Bog uništiti taj grad za 40 dana, a ta vijest je doprla do kralja Ninive. On je razderao svoje haljine i pokajao se, a pokajalo se i 120 000 stanovnika Ninive. Bog im je oprostio i nije uništio grad.“

Gustave Doré, Jona i kit

Je li onda čudno da je Tarsis prizor prvog susreta Marka Antonija i Cleopatre, i rodno mjesto Pavla apostola, sv. Pavla od Tarza koji također odašilje poruke o nemoralu Artemidina hrama u Efezu, kojeg upravo Jonjani naseljavaju u 11. st. pr. Kr. (vidi: *Mediteran Povratak u utrobu*, 171-226). S druge strane, zar nije simptomatično da u Poslanici Rimljanima (15:19) Pavao napiše kako je posjetio *Illyricum* (vjerojatno ono što bi se sada nazvalo *Illyria Graeca* unutar podjele rimske provincije Makedonije). Na putu natrag u Jeruzalem, još drastičnije, Pavao i njegovi drugovi posjetili su gradove poput Filipija, Troade, Mileta, Rodosa i Tira, sve samih perjanica sustava. Zanimljivo je da paralela Ninive (36°22' N) prolazi samim središtem ulaza u Zaljev Iskenderuna.

Neovisno o tomu, ostaje činjenica da Taurus prelama i „ribu“ kao Kristov simbol i legendu o kitu i Joni, što je *explicite* na *Karti Leopardi* naznačeno figurom kita koji pliva u Istočnom bazenu Sredozemlja. Izučavajući Loretsku legendu nailazio sam na srednjovjekovne predaje o kitu upravo u funkciji uspostave Marijinog kulta, na primjer, u mjestu Baleia u Portugalu, što i doslovno u prevodu znači „kit“. Ako je Jona boravio u utrobi kita 3 dana i 3 noći, nije li to 3 x 3 mjeseci simbolički provedenih u majčinoj utrobi?

No, vratimo se sada realnosti, da bismo ispričali storiju Torina na drugi način. Na zemljovidu je upisan oronim Toros Dagı (3585 m), najviši vrh Jugoistočnog Taurusa, međutim, riječ je o vrhu Medetsiz, na geografskoj dužini Mersina (34°38' E), naseljenog u 9. m. pr. Kr. (u grčkoj antici *Zephyrion*, u rimskoj *Hadrianopolis*). Ušli smo u samu srž matrice Plejada i Loretske legende.

Pravcem sam povezao središte Torina i oronimsku oznaku Toros Dagı. Pravac ponajprije ide u najviši vrh Sjevernih Apenina, Cimone (2163 m), potom prolazi kroz poziciju **Loreta**, zatim kroz središte primordijalne matrice **Bolbe** (ujedno i Rotonde Ošlje), te maloazijskom **Trojom**. Istočnije od Iskenderunskog zaljeva precizno na primordijalnoj kružnici križa se s paralelom najsjevernije točke gdje smo već sviknuti na račvu puta u portugalski rt Sao Vicente, krajnje jugozapadnu točku Portugala, te, paralelno s *Kadmovom osi*, pravac koji preko Vlačića ide u Monfalcone, stotine puta spomenutu najsjeverniju točku Sredozemnog mora. Upravo taj potonji pravac, apsolutno nestvarno, imaginacijom nekom, s pravcem Torino – Toros Dagı te, što je potpuno iznenađenje, siječe se sa srednjom kružnicom Rotonde baš u oronimskoj oznaci istoimenog vrha.

Evo zašto **srednja** kružnica Rotonde! Promislio sam, ako je već Rotonda tu, a jest, da vidimo što bi se dogodilo kad bih povezao Torino sa Ošljem? Istom što sam to napravio ukazala mi se prigoda zahvaliti se na tom daru: pravac je prošao ponajprije središtem talijanske Alexandrije (europski eponim Aleksandriji u Egiptu), potom središtem Riminija, a da isuviše ne opteretim tekst kazat ću još samo to, nastavio se u poziciju inverzne zvijezde **Caleano** upravo **srednje** kružnice. Pritom je precizno prošao kroz poziciju Taygete *Ljubine* kružnice. I sad, kardinalno: tom zvijezdom prolazi meridijan koji obalnu međudržavnu granicu između Libanona i Izraela presijeca u mjestu prolaska *visočke* simetrale. Južnije, prolazi Zapadnim Jeruzalemom (35°13' E) i to kroz polazište *jeruzalemske* ortogonale *zlatnog reza* koja se sa pravcem Ošlje – Torino, na tolikoj udaljenosti, križa upravo u njenoj završnoj **markirnoj točki** zapadno od francuskog St. Nazairea, a na meridijanu povijesnog sjevernog španjolskog rta Ajo ili Aio (3°35' E).

Mi ovog časa svjedočimo upravo *nonsensima* povijesne geografske i kartografske znanosti. Iz nje, paralelno s pravcem Paris – Pleione (primordijalna, 27.81°), drugi pravac vodi u inverznu Pleione vanjske kružnice Rotonde impostirane gotovo na samoj crti španjolske obale zapadno od Gijona. Takva sinkronost i harmonija nisu mogući u uvjetima kakve nam kroz srednji vijek nadaje službena znanstvena emisija. Premda nam je i *Karta Pisana* mogla pružiti geografsko očitovanje u funkciji plovidbe, u nju nije usađen obrazac koji istodobno rješava i povijesno-mitološke te religijske dvojbe. Očito je riječ o mnogo starijem modelu koji ne samo da rješava topografske probleme, već u sebi nosi i geometrijsku formu matrice koja će time biti ugrađena u realni prostor. Meridijan markirne točke poravnava, na primjer, zapadni zid grobne komore *westwerka*. Time, naravno, osobno nisam iznenađen kad znam da istočni krak Nazaret – Trsat „uspravljenog“ modela Leopardijeve trajektorije sa vrhom u Trsatu vodi u poziciju inverzne Caleano vanjske kružnice.

Drugi razlog, *zašto srednja*, leži u pravcu koji povezuje Torino i zvijezdu Maju. Ovo je spram nje sada uistinu krucijalno. Da nije već uhodanog „odstupanja“ 1-2 prostorne minute, mogli bismo kazati kako se Torino i Maja nalaze na jednakoj geografskoj širini. Ali ne, pomnijim pregledom i mjerenjem dade se ipak lokalizirati realna razlika od oko 2' N (Maja, 45°02' N, *Zašto bi mogla... Atlantida?*, 75). I upravo to neznatno pomjeranje čini da pravac, neprimjetno košen, vodi u **Vršiste** primordijalne simetrane ponovno **srednje** kružnice. I, naravno, počinjem se pitati, zašto stalno srednja? Torino se nalazi u zoni *westwerka*, a njegova najveća kružnica odgovara upravo promjeru srednje rotundine kružnice. Udaljenost pak od meridijana točke E njene vanjske kružnice do spomenutog *Vršista* srednje, na strani Torina, odgovara udaljenosti od njegova središta do meridijana primordijalne zvijezde Alcyone.

Slijedi niz novih iznenađenja. Spram paralele, Torino – Toros Dagi ima kut **20°**. *Hic Rhodus, hic salta!* – jer to je podjela 18 x 20°. Drugi pravac, Torino – Ošlje, koji vodi u Caleano srednje kružnice, ima kut **15.7°**. Opet, *Hic Rhodus, hic salta!* – riječ je o kutu odstupanja ili zakrenutosti Rotonde od njene horizontalne osi E-W. Ali, što to onda znači? Nije li **Rotonda postavljena spram Bika Torina**? Ulazom na zapadu ona gleda u smjeru jedinog preživjeloga „fizičkog traga Čovjeka-Sina“, **Oko je uprto u Torinsko platno**. Usto, račun nikad ne laže: 15.7 : 1,618 je **9,7**, a moj kut operator za zvijezdu Caleano je od prvog dana 9.8°. Dakle, svi moji „grijesi“ svode se na 0.1°! Ikonografski, to zovemo plesom Plejada, astronomski, to je 9 Plejada, Otac, Majka i 7 Sestara.

Jesam li to probio opnu? Je li sad jasnije, što je prije, jaje ili kokoš? A moguće, i Riba, vidim je sasvim lijepo na mapi, studija već odavna objavljena, „**Svijet ima pravo na istinu**“. Vrijedi se potruditi, navratiti se, pogledati: *Riba* leži u sjeverozapadnoj, „našoj“, ilirskoj apsidi, *Usta* su na Vlašiću, *Oko* na Ošlju, Alcyone na *Repu*. Kičma bez premca u modernoj historiografiji. *Zlatni rez* mjerim između meridijana *zlatnog reza* čitave dužine Rotonde (ZR Z) i meridijana njezine polovice približno meridijanu Trsata (S). Krasan refleks *nebesko-zemaljskih* kružnica kojeg neću kvariti novim analitičkim stanjima, vezama Torina sa drugim zvijezdama, utjecaju na *Torinski pravac* eponimske strukture parova gradova i sl. Tek radi prave poruke, slijedi dio teksta 2008. odbačenog poglavlja 3. 6. Ne morate se čak ni truditi, moja davnašnja vizija:

„Na sustavnu izvornost loksodrome od *licijske mt* L1, do Loreta i Chartresa, te pravokutne osi od Loreta do točke O, upozorava i **kružnica sa središtem u loretskom križištu**. Na sjeverozapadu ona loksodromu siječe na mjestu gdje njom prolazi i okomica koja iz Troyesa vodi u točku T'. Također i loksodromu od točke J do Óbidosa kružnica siječe na mjestu prolaska iste okomice. Pored toga, kružnica prolazi i pozicijama koje su prethodno tijekom studije ubicirane kao kasandrijsko križište i točka A1 u kojoj se, na središnjoj beirutskoj loksodromi, spajaju obje realne osi iz *epirskih* pozicija E1 i E2. Ona još opisuje i alžirski rt Bougaroun, tuniski rt Kaboudia, te dvije oronimske oznake vrhova: 1210 m, između Toulousea i Montpelliera (on je i sâm vrh sjeverozapadnog kraka Davidove zvijezde – karta K11), te Pangion (1956 m), koji se ponad grčke obale nalazi na Egnacijskom putu između gradova *Philippi* i *Amphipolis*. Konačno, značajno je da putanja ove kružnice siječe manju kružnicu na mjestu prolaska južnog kraka trokuta od Troje do točke T' u alžirskoj pustinji.“

Zamislimo se nad ovim: Matricu Plejada pronašao sam koncem 2013. Priopćio je javno 2014. Rotonda Ošlje uplela se u priču 2016. Uctom *Torinskog pravca* u sustav parova eponimskih gradova ta ista loretska kružnica samo se adaptirala na nove uvjete. *Oko Ribe* je ipak Marija – otjelovljena, humanizirana Mut kao Majka Svijeta, Oko Ra-a, Kraljica Božica, Gospa Neba, Majka Bogova i Ona Koja Rodi, Ali Nije Sama Rođena.

I sad se osvrnimo, što su nas učili, a koliko je još daleko do Nespoznatog. Uzeli su nam slovo „m“ – od mučenja, ostalo je tek učenje. Ovu priču neće ispričati nijedan od turističkih vodiča Torina, neće se čuti niti na katedri za Geografiju Religija. Možda jedino u prošlosti predaja Ilirjskih provincija.

27. 4. 2018.

Torino, Gran Madre di Dio